

Стрико Петъръ тури кравайчето си въ торбата, отмина по-нататъкъ и пакъ повтори сѣкашъ по-звучно, по-внушително:

„Кой каквото чини, себе си го чини;
Кой каквото прави, себе си го прави!..“

*

Мръкваше се. Хубавото слънце пушаше послѣднитѣ си огнени лъчи прѣзъ дърветата на зелената букова гора и потъваше далече нѣкъдѣ въ неznайни пространства. Замлъкваше всичко въ Крушово и се прибираше въ покой. Постепенно се смръчаваше. Отъ мрачния западъ затрепкаха искрести звѣзди по зедро небо.

А нашъ стрико Петъръ куцкаше надолу подпирайки се на тоягата и слизаше къмъ полето. Той се връщаше дома съ двѣ кръстосани торби прѣзъ рамената си.

Когато слѣзе подножието на планината при хановѣтѣ, бѣ мръкнало съвсѣмъ, а земята покриваше дълбоко модро небо, обсипано съ безброй трепетни звѣзди. Мѣсецъ нѣмаше. Тихъ прохладенъ вѣтрецъ полъхваше и люлъеше морнитѣ листа по изпрашенитѣ и тжжни върби.

Стрико Петъръ се прибра при добръ познатия му ханджия Стерйо да прѣспи тая нощъ тука.

Слѣдъ единъ часъ стигнаха трима конници. Слѣзнаха отъ хубавитѣ си коне за кратка почивка и поискаха отъ ханджията огънь да запалятъ цигари. Тѣ бѣха „чужденци“ и се връщаха дома отъ чужбина. Завърза се разговоръ между тѣхъ. Дватамата настояваха да вървятъ, а по-младиятъ отъ тѣхъ прѣдполагаше да нощуватъ тукъ. — Хайде, душко, срамота е! Да стигнемъ дотукъ и да не си